

Carta al Rei Melcior

● Majestat:

Tot i encapçalar la carta amb títol honorífic tan il·lustre, deixa'm que et tracti de tu. La teva presència, cada any a Lloret, està motivada per l'afecte que sents pels infants i aquests ja saps que, normalment, quan són petits, tracten a tothom de tu, precisament com a mostra d'estimació i de confiança. Potser és bo, doncs, que aquests dies ens fem petits tots plegats.

Aquest any espero que tornis a venir a Lloret com de costum. Ara arribes molt més modernitzat: quan fa bon temps, en barca, vistosament engalanada, i després et passeges pels carrers de la vila dalt d'una carrossa estirada per un tractor. Poc a poc, tot s'ha anat posant al dia. Jo et recordo, però, de quan arribaves pel carrer de Sant Pere i tu i els teus companys de viatge, Gaspar i Baltasar, muntàveu a cavall. Un cavall que us recollia més o menys a l'entrada del poble, per allà la Masia del Roser, on deixàveu les vostres cavalcadures ja prou cansades i pujàveu damunt dels cavalls de refresc que us havien preparat. Llavors, la responsabilitat del patge que t'acompanyava era més gran. Ara, el patge t'ajuda a repartir llaminadures des de la carrossa, et facilita els paquets, et fa de mitjancer entre tu i la mainada perquè les cartes dels petits arribin a les teves mans, etc. ... Abans, però la seva feina era més complexa. Havia de portar el cavall ben agafat per la brida perquè tu t'hi sentissis ben segur a dalt. Aquell animal no el coneixia —d'un any a l'altre no se'n recordava— i, d'altra banda, si li adreçaves algun crit, tampoc entenia aquest llengua tan estranya que parles. Què hauria passat si, a mitja desfilada, el cavall s'hagués esquivat? Por, desil·lusió, perill, alguna clatellada per part teva, ja que no es pot descartar una caiguda impensada ... Imagina't: tota la monarquia per terra! Te n'adones si n'era d'important un bon patge, que portés el cavall ben dominat per tal que tu poguessis anar somrient a uns i altres ...? Ho veus com en aquest món no n'hi ha prou amb els grans personatges, els que ostenten títols i càrrecs, els que van a dalt de tot, i com també es necessiten els de baix, els que van a peu, els que passen, potser, més anònimament?

Si ara arribessis a Lloret a cavall com abans, aquest any hauries trobat un canvi inesperat. Ben segur que hauries notat que el cavall no seguia amb el mateix aire i que també trobava a faltar la mà segura que tradicionalment el guiava. Ja deus recordar, després de tants anys, que el teu patge es deia Llorenç Austrich i Bosch. Jo no sé si havieu intimat gaire, però penso que la finalitat que us movia a tots dos deuria fer-vos coincidir en moltes coses i encara que tu fossis Rei i ell patge, devíeu sentir-vos estretament units. Ni la llengua, ni la diferent posició ni cap entrebanc d'aquests que als humans ben sovint ens afecten tant, devien ser motiu d'allunyament.

Doncs, mira. Aquest any trobaràs a faltar a Llorenç. Ja no tindràs més aquell patge que per tal de no contrastar massa amb la teva indumentària es vestia d'època com tu, però que resultava inconfusible. Segur que quedaràs ben sorprès, com hi vam quedar tots, quan sabràs que En Llorenç va morir fa uns mesos, ben jove encara, d'una infecció mal portada. Ja ho veus. Coses de la vida.

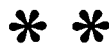
Els infants —els que més haurien d'agrair aquella tasca silenciosa i entusiasta de cada any d'En Llorenç— estaran més pendents de tu i dels altres dos reis que de ningú més i potser pocs recordaran aquell patge que feia tants anys que entrava triomfalment a la vila, bo i acompanyant-te.

Però tu sí que podràs recordar-lo, perquè precisament els ambients de festa popular o de família, ajuden a fer memòria d'altres moments semblants viscuts. Jo penso que des del Més Enllà, En Llorenç també participarà en la diada. Seria inimaginable, encara, la Festa Dels Reis sense ell i aquest any, d'una manera o altra, el teu patge es farà present. Per això jo et pregaria que fossis bon observador. Potser en el moment de la cridòria i del batibull de la desfilada pels carrers et sigui difícil d'identificar-lo. Els esperits, segurament, prefereixen la quietud. Però quan estigueu arribant amb la barca, quan us trobeu enmig del mar, envoltats de foscor i de silenci, i Lloret comenci a dibuixar-se en la llunyania i us faci l'ullet amb la seva il·luminació de festa, mira enlaire, Rei Blanc, i compta els estels. Veuràs que, a semblança d'aquell que va guiar els Mags cap a Betlem fa gairebé dos mil anys, un altre estel us va precedint a distància, discret i temerós, d'adquirir massa protagonisme, i us va mostrant amb goig el camí que porta cap a Lloret i cap als infants.

En Llorenç, indiferent a si la gent l'ha recordat o no, haurà seguit, un any més, l'entrançable comitiva sota l'aparença d'aquest estel fugisser. I en el moment més apoteòsic, quan hagi estat segur de la vostra arribada a bon port i hagi vist la seva plaça de patge eficaçment coberta, s'haurà perdut per sempre en la immensitat de l'espai i del temps, com l'estrella fugaç que acaba, finalment, immersa en el no res.

Cordialment.

Joan DOMENECH i MONER

La cavalcada dels Reis ha passat ja, però un bon article no cal que esperi fins el Desembre que ve.

A Fàbregas Fradera

● Sr. Director:

En el número 355-56 de "LLORET GACETA", edició correspondiente al miércoles 19 de diciembre de 1984, en la sección "LOS QUE ESTABAN - LLORETTENSES DEL BOOM", se dedicaron las páginas cinco, seis y siete, a nuestro distinguido convecino Antonio Fàbregas Fradera, saliendo a colación la circunstancia de que el primer colegio que frecuentó fue el de los Hermanos Maristas, que bajo la advocación celestial de "COLEGIO DE NUESTRA SEÑORA DE LORETO", existió en Lloret durante el periodo 1902-1920 situado en el mismo edificio y patio que hasta hace poco ha ocupado el Mercado Central.

En la entrevista se aludía a la marcha de dichos religiosos y se hacía constar en el curso del diálogo "... que los echaron ... por una de esas zancadillas políticas involucradas en la misma Iglesia ... y que fue, en todo caso, por una cuestión de política religiosa ..."

Como antiguo alumno del colegio durante los cursos 1914 - 1920 y sin ánimo de querer desmentir por sistema a un hombre que, como Antonio Fàbregas merece todo mi aprecio y simpatía, me considero moralmente obligado a redactar el presente escrito para dejar bien sentado todo aquello que, —según noticias procedentes de fuentes informativas y testimoniales de primera mano—, ocurrió constituyendo un hecho trascendental en el sentir ciudadano lloretense que dio mucho que hablar.

Para poder redactar este escrito con mayor conocimiento de causa no me basaré simplemente en aquellos hechos y circunstancias que, por decirlo así, me constan de ciencia y observancia propia, sino en referencias verbales muchísimo más ilustradas proporcionadas, en su día, por miembros calificados de la villa de aquel entonces y, de manera muy especial, apoyándome en el espíritu y contenido del "ENSAYO DE UNA SINTESIS HISTÓRICA DE LA OBRA MARISTA EN ESPAÑA", —páginas 149-167—, editado en fascículos por la propia institución religiosa a partir de 1947, así como en la crónica concretada a la "Fundación Colegio de Nuestra Señora de Loreto".

Según tan autorizadas como fidedignas procedencias informativas no los echaron, sino que dicho centro docente se cerró por las siguientes causas:

Primera.—Por haberse creado una escuela parroquial regida por sacerdotes seculares con fondos procedentes de un legado destinados a la educación de cuarenta niños pobres de Lloret, cantidad que hubiera podido entregarse a la congregación marista, pero se destinaron a la citada escuela parroquial.

Segunda.—Que un Superior Mayor, el Reverendo Hermano Fleury, que entonces ostentaba la dignidad de Provincial de la